

ΕΤΟΣ 52οv

7 Μαρτίου 2004

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 10 (2649)

Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ

«Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου»

Ἡ Καινή Διαθήκη, ὄλο τό ἔργο καί τή διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ, πράξεις, ἐνέργειες, θαύματα, παραβολές, ὄλα τά ἀνακεφαλαιώνει σέ μιά μόνο ἔννοια, ὅπου φαίνεται μέ ἐνάργεια ἢ βαθιά κοινωνική καί πνευματική παρουσία Του στόν κόσμον καί στήν ἱστορία: στήν ἔννοια τῆς ἀγάπης. Αὐτό μᾶς ἀποδεικνύει τό σημερινό θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ παραλυτικοῦ. Παράλληλα ὁμως στό σημερινό Εὐαγγέλιο φαίνεται καθαρά ἡ θεότητα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ Ὅποιος προσφέρει ὄχι μόνο τήν υἰγεία ἀλλά καί τήν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν στόν παραλυτικό. Ὁ παραλυτικός ζητᾷ τή γιατρεία του καί ὁ Ἰησοῦς τοῦ προσφέρει τήν ἀπαλλαγή ἀπό τήν ἁμαρτία.

Ἡ ἀστοχία στή χρήση τῆς ἐλευθερίας μας

Ἡ ἁμαρτία, πού εἶναι ἡ ἀστοχία τῆς χρήσεως τῆς ἐλευθερίας μας, καλλιιεργεῖ ἄβυσσον ἀνάμεσα στόν ἄνθρωπον καί τό Θεό, πού μόνο μέ τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ γεφυρώνεται. Ἡ ἁμαρτία μας εἶναι τό παραμέρισμα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἄρση τῆς ἁμαρτίας καί τῶν συνεπειῶν τῆς εἶναι ἡ ἐκ νέου λειτουργία τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ μέσα μας.

Στήν Ἐκκλησία ἀδιάκοπα ἐπιζητοῦμε τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ. «Κύριε ἐλέησον». Ἡ τραγωδία τοῦ ἀνθρώπου βρίσκεται στό ὅτι δέν ἀναγνωρίζει τήν πνευματική του ἀναπηρία, παραδέχεται τήν ἁμαρτωλότητά του ὄχι στήν οὐσία τῆς, ἀλλά στίς συνέπειές τῆς (κακές πράξεις), καί ἐνεργεῖ στηριζόμενος στόν ἐγωϊσμό του μέ σκανδαλῶδεις κινήσεις πού ὄμως ἀπομακρύνουν τό Ἅγιο Πνεῦμα ἀπό τήν καρδιά του.

Στίς ἀδιέξοδες αὐτές περιπτώσεις πρέπει νά γνωρίζουμε: α) ὅταν διώχνουμε μέ τόν ἐγωϊσμό μας τό Πανάγιο Πνεῦμα, νάί μέν αὐτό ἀποσύρεται, ἀλλά δέν ἀπομακρύνεται ἀπό κοντά μας, β) τό Ἅγιο Πνεῦμα περιμένει μέ ἀγάπην καί ὑπομονή τήν κατάλληλη στιγμή, πού μάλιστα τήν προετοιμάζει, ὥστε ὁ καθένας μας νά γαληνεύσει στήν καρδιά του, γιά νά ἔλθει καί νά σκηνώσῃ μέσα μας, καί γ) τό Ἅγιο Πνεῦμα ἀπαντᾷ ἀμέσως στό αἶτημα τῆς καρδιάς μας, ἔρχεται καί φανερώνει τό ἰληρό πρόσωπον τοῦ Κυρίου, γι' αὐτό καί μᾶς καθαρίζει ἀπό πάσης κηλίδος.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Μάρκ. β' 1-12)

«Οὐδέποτε οὕτως εἶδομεν»

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Καπερναοὺμ· καὶ ἠκούσθη, ὅτι εἰς οἶκόν ἐστι. Καὶ εὐθέως συνήχθησαν πολλοί, ὥστε μηκέτι χωρεῖν μηδὲ τὰ πρὸς τὴν θύραν· καὶ ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον. Καὶ ἔρχονται πρὸς αὐτόν, παραλυτικὸν φέροντες, αἰρόμενον ὑπὸ τεσσάρων· καὶ μὴ δυνάμενοι προσεγγίσει αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον, ἀπεστέγασαν τὴν στέγην ὅπου ἦν, καὶ ἐξορύξαντες χαλῶσι τὸν κράββατον, ἐφ' ᾧ ὁ παραλυτικὸς κατέκειτο. Ἴδων δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν, λέγει τῷ παραλυτικῷ· **Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου.** Ἦσαν δὲ τινες τῶν Γραμματέων ἐκεῖ καθήμενοι, καὶ διαλογιζόμενοι ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν· Τί οὕτως οὕτω λαλεῖ βλασφημίας; τίς δύναται ἀφιέναι ἁμαρτίας, εἰμὴ εἷς, ὁ Θεός; Καὶ εὐθέως ἐπιγνοὺς ὁ Ἰησοῦς τῷ πνεύματι αὐτοῦ, ὅτι οὕτως αὐτοὶ διαλογίζονται ἐν ἑαυτοῖς, εἶπεν αὐτοῖς· Τί ταῦτα διαλογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; Τί ἔστιν εὐκολότερον, εἰπεῖν τῷ παραλυτικῷ· ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι, ἢ εἰπεῖν· ἔγειραι, καὶ ἄρον τὸν κράββατόν σου, καὶ περιπάτει; Ἴνα δὲ εἰδῆτε ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀφιέναι ἐπὶ τῆς γῆς ἁμαρτίας, λέγει τῷ παραλυτικῷ· Σοὶ λέγω, ἔγειραι, καὶ ἄρον τὸν κράββατόν σου, καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου. Καὶ ἠγέρθη εὐθέως, καὶ ἄρας τὸν κράββατον, ἐξῆλθεν ἐναντίον πάντων, ὥστε ἐξίστασθαι πάντας καὶ δοξάζειν τὸν Θεόν, λέγοντας· Ὅτι οὐδέποτε οὕτως εἶδομεν.

Γιὰ νὰ γίνουν αὐτὰ πρέπει ὁ καθένας ἀπὸ ἐμᾶς νὰ ἔχει τὴν κατάλληλην προετοιμασία. Ἐάν ἐμεῖς δὲν συνεργοῦμε, τότε ὁ Χριστὸς δὲν ἐπιβάλλει τὴν παρουσία του ἀναγκαστικά. Ὅταν παραπονιόμαστε ὅτι δὲν αισθανόμαστε τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, αὐτὸ δὲ σημαίνει ὅτι ὁ Θεὸς μᾶς ἔχει ἐγκαταλείψει, ἀλλὰ ὅτι ἐμεῖς δὲν εἴμαστε σὲ θέση νὰ δεχθοῦμε τὴν ἀγάπην Του. Γι' αὐτὸ καὶ πρέπει διὰ τῆς μετάνοιας καὶ τῆς προσευχῆς νὰ ἐπιζητοῦμε πάντα τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Καρπάθιος μᾶς δίδει μιά πολὺ ὁμορφὴ εἰκόνα γιὰ τὸν ἄνθρωπο τῆς μετάνοιας: «Ἡ σελήνη, ἡ ὁποία μεγαλώνει καὶ πάλι μικραίνει, εἶναι τύπος τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἀλλοτε πράττει καλὰ καὶ ἀλλοτε ἁμαρτάνει, καὶ κατόπιν μὲ τὴν μετάνοια ἐπανέρχεται στὴν ἐνάρρητη ζωὴ. Λοιπὸν, δὲν χάθηκε ὁ νοῦς ὁποιοῦ ἁμάρτησε, καθὼς νομίζουν μερικοί, ὅπως τῆς σελήνης τὸ σῶμα δὲν λιγότεψε, ἀλλὰ μόνο τὸ φῶς της. Ἀποκτᾷ, λοιπὸν, πάλι ὁ ἄνθρωπος τὴν λαμπρότητά του μὲ τὴν μετάνοια, ὅπως ἡ σελήνη μετὰ τὸ λιγότεμά της ξαναντύνεται πάλι τὸ φῶς».

Ἡ ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν

Ἡ ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν προσφέρεται μέσα στὴν Ἐκκλησίαν διὰ τῶν Μυστηρίων. Τὴ σωτηριώδη φωνὴ τοῦ Κυρίου, πού ἄκουσε ὁ παραλυτικὸς, «τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου», τὴν ἀκοῦμε καὶ ἐμεῖς, πού ζητᾶμε μὲ ταπείνωση καὶ αὐτομμεψία, τὴν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν καὶ προσερχόμαστε στὸ μυστήριον τῆς ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως. Ἐάν ἡ ἁμαρτία εἶναι ὁ πνευματικὸς θάνατος, ἡ μετάνοια καὶ ἡ ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνον τόν καιρόν, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Καπερναοὺμ καὶ διαδόθηκε ὅτι βρίσκεται σὲ κάποιο σπίτι. Καὶ ἀμέσως ἐμαζεύθηκαν πολλοί, ὥστε νὰ μὴ τοὺς χωρῇ πλέον οὔτε ὁ κῶρος ἐμπρὸς εἰς τὴν πόρτα, καὶ τοὺς ἐκήρυτε τόν λόγον. Καὶ ἔρχονται καὶ τοῦ φέρουν ἓνα παραλυτικόν, τόν ὁποῖον ἐβάσταζαν τέσσερα πρόσωπα. Καὶ ἐπειδὴ δὲν μποροῦσαν νὰ τὸν πλησιάσουν ἐξ αἰτίας τοῦ πλήθους, ἀφήρεσαν τὴν στέγην, ὅπου εὐρίσκετο, ἔκαναν ἓνα ἄνοιγμα καὶ κατέβασαν τὸ κρεββάτι, ὅπου ἦτανε ξαπλωμένος ὁ παραλυτικός. Ὅταν ὁ Ἰησοῦς εἶδε τὴν πίστιν τους, λέγει εἰς τόν παραλυτικόν, **“Παιδί μου, σοῦ συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαι”**. Ἐκάθοντο δὲ ἐκεῖ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς καὶ ἐσκέποντο μέσα τους, **“Γιατί λέγει αὐτὸς βλασφημίας κατ’ αὐτὸν τόν τρόπον; Ποιὸς μπορεῖ νὰ συγχωρῇ ἁμαρτίας παρά μόνον ἓνας, ὁ Θεός;”**. Ὁ Ἰησοῦς ἀμέσως ἐκατάλαβε μέσα του ὅτι αὐτὰ σκέπονται καὶ τοὺς λέγει, **“Γιατί κάνετε τίς σκέψεις αὐτές μέσα σας; Τί εἶναι εὐκολώτερον νὰ πῶ εἰς τόν παραλυτικόν, “Σοῦ συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαι” ἢ νὰ πῶ, “Σήκω ἐπάνω καὶ πάρε τὸ κρεββάτι σου καὶ βάδιζε;” Ἀλλὰ διὰ νὰ μάθετε ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἐξουσίαν νὰ συγχωρῇ ἁμαρτίας ἐπὶ τῆς γῆς”** – λέγει εἰς τόν παραλυτικόν, **“Σοῦ λέγω, σήκω ἐπάνω καὶ πάρε τὸ κρεββάτι σου καὶ πήγαινε εἰς τὸ σπίτι σου”**. Καὶ ἐσηκώθηκε ἀμέσως καὶ ἀφοῦ ἐσήκωσε τὸ κρεββάτι ἐβγήκε ὑπὸ τὰ βλέμματα ὄλων, ὥστε νὰ ἐκπλαγοῦν ὅλοι καὶ νὰ δοξάζουν τὸν Θεόν καὶ νὰ λέγουν, **“Ποτέ δὲν εἶδαμε τέτοια πράγματα”**.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐδ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀθιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

εἶναι ζωὴ καὶ ἀνάστασις. Ἐὰν ἡ ἁμαρτία αἰχμαλωτίζει τὸν ἄνθρωπο καὶ σκοτίζει τὸ νοῦ, ἡ ἄφεσις τῶν ἁμαρτιῶν εἶναι τὸ γεγονός πού μᾶς καθιστᾷ πρόσωπα, ἀφοῦ ὁ ἄνθρωπος εἶναι πρόσωπο μόνο ὅταν συνδεθεῖ μὲ τὸ Πρόσωπο τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ.

Ἐὰς μεταμορφωθοῦμε, ῥοιπὸν, μὲ τὴν ἄσκησις τῆς πίστεως καὶ μαζί της μὲ ὅλες τίς ἄλλες εὐαγγελικὰς ἀσκήσεις, τῆς ἀγάπης, τῆς προσευχῆς, τῆς νηστείας, τῆς ταπεινώσεως, τῆς θεοσέβειας, τῆς σωφροσύνης, τῆς πραότητος, τῆς ἐγκράτειας. Ἐτσι ἀκατάπαυστα αὐξάνουμε «τὴν αὐξηση τοῦ Θεοῦ» (Κοῖ. 2, 19) μέχρι νὰ γίνουμε θεάνθρωποι κατὰ χάριν.

† Ὁ Φ.Α.

7 Μαρτίου 2004: Β΄ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου, ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης, τοῦ Παλαμᾶ. Τῶν ἐν Χερσῶνι ἐπισκοπευσάντων ἱερομαρτύρων Ἐφραίμ, Βασιλέως, Εὐγενίου κ.λπ. († δ΄ αἰ.). Λαυρεντίου ὁσίου.

Ἦχος: πλ. α΄ – Ἐωθινόν: Ε΄ – Ἀπόστολος: Ἐβρ. α΄ 10- β΄ 3 – Εὐαγγέλιον: Μάρκ. β΄ 1-12.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 14 Μαρτίου, Γ΄ τῶν Νηστειῶν (Τῆς Σταυροπροσκυνήσεως).

Ἀπόστολος: Ἐβρ. δ΄ 14-ε΄ 6 – Εὐαγγέλιον: Μάρκ. ν΄ 34-θ΄ 1.

Ἀντιαιρετικά θέματα (1)

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΑΙΡΕΣΗ

Εἶναι, ἀναμφισβήτητα, δικαίωμα τοῦ κάθε ἀνθρώπου νά πιστεύει ὅ,τι θέλει. Ὁ ἴδιος ὁ Θεός ἔδωσε στόν ἄνθρωπο τή δυνατότητα καί τήν ἐλευθερία νά πει «ὄχι» στό Θεό. Ὅμως ἡ ἐλευθερία φαλκιδεύεται ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀποφασίζει κάτι χωρίς νά ἔχει σωστή πληροφόρηση γι' αὐτό. Ἡ ἄγνοια καί ἡ λαθεμένη πληροφόρηση θέτουν σέ κίνδυνο τήν ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου.

Σκοπός τῶν ἄρθρων, πού θά ἀκολουθήσουν στό φύλλο τῆς «Φωνῆς Κυρίου», δέν εἶναι ἡ πολεμική ἐναντίον κανενός, ἀλλά ἡ ἐνημέρωση ὄλων, ἡ κατάθεση τῆς Ὁρθόδοξης μαρτυρίας.

Θεωρῶ χρέος αὐτή τήν ἐνημέρωση γιατί μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία, κουβεντιάζοντας κατά καιρούς μέ ἀνθρώπους πού εἶχαν παρασυρθεῖ σέ διάφορες αἵρέσεις, νά διαπιστώσω ὅτι βασική αἰτία ἦταν ἡ ἄγνοια ἢ ἡ παραπληροφόρηση σέ βασικά θέματα. Σέβομαι τήν ἐπιλογή τοῦ κάθε ἀνθρώπου, ἀρκεῖ νά εἶναι ἐλεύθερη καί μέ ἐπίγνωση καί ὄχι ἀποτέλεσμα πλάνης καί διαστρέβλωσης.

Πρῶτα-πρῶτα ἄς δοῦμε τί εἶναι ἡ αἵρεση. Αἵρεση εἶναι ἡ ἐπιλογή ἐνός μόνο μέρους τῆς ἀλήθειας καί ἡ τοποθέτησή του στή θέση τοῦ ὄλου. Εἶναι μέ ἄλλα λόγια ἡ ἀπολυτοποίηση τοῦ σχετικοῦ. Μέ τόν τρόπο αὐτό ὅμως καταστρέφεται ἡ ἀλήθεια καί ἀκρωτηριάζεται ἡ ζωή, γιατί ἀλήθεια καί ζωή εἶναι δύο πραγματικότητες πού δέν χωρίζονται. Ὅταν π.χ. ὁ Ἄρειος ἔλεγε ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ἄνθρωπος, ἔλεγε ἕνα μόνο μέρος τῆς ἀλήθειας, γιατί πραγματικά ὁ Χριστός ἦταν καί ἄνθρωπος. Ὅταν ὅμως αὐτό τό μέρος τό ἔβαζε στή θέση τοῦ ὄλου, ὅταν δηλαδή δίδασκε ὅτι ὁ Χριστός εἶναι μόνο ἄνθρωπος, τότε κατέστρεφε τήν ἀλήθεια, τότε δίδασκε τήν πλάνη, γιατί ὁ Χριστός δέν ἦταν μόνο ἄνθρωπος ἀλλά ταυτόχρονα καί Θεός τέλειος. Αὐτό βέβαια δέν ἦταν μιᾶ θεωρητική ἀλήθεια ἀλλά εἶχε ἄμεση σχέση μέ τή ζωή, γιατί ἄν ὁ Χριστός ἦταν μόνο ἄνθρωπος, ἔστω καί ὁ καλύτερος, τότε ὁ ἄνθρωπος δέν θά εἶχε σωθεῖ. Τότε ὁ ἄνθρωπος θά ἔμεινε στό θάνατο.

Ἀρχιμ. Π. Ἰ.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροσταεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὁμιλεῖ. 2) Κάθε Δευτέρα καί ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στόν Ἱ. Προσκυνηματικό Ναό Ἁγίας Βαρβάρας στόν ὁμώνυμο Δῆμο Ἀττικῆς. Προηγείται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καί ὁμιλεῖ ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Φαναρίου κ. Ἀγαθάγγελος.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἱεραίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Ἴντερνετ: <http://www.apostoliki-diakonia.gr>